'పదవి మాత్రమే పరమావధిగా భావించే రాజకీయ వేత్తలూ; వారి కనుసన్నల్లోమసుల్తూ మానసిక వ్యభిచారం చేసి జాతిని జోకొడుతున్న సాహితీ వేత్తలూ; వారిని వెలుగులోకి తీసుకొచ్చే ఏకైక సాధనం పత్రికలూ, వాటి అధిపతులూ; ఆ పత్రికల జీవనాధారమైన చలనచిత్ర నిర్మాతలూ. నాయకులూ; వారిఅభిమాన సంఘాల కార్యకర్తలూ. ఇలా ఇలా ఇప్పుడు గిర్రున తిరుగుతున్న విషవలయానికి మూలం స్వార్థం. కేంద్ర ధనస్వామ్యం. ఇదంతా తన సంక్షేమంకోసం జరుగుతోందని సామాన్యుడి సంతుష్టి పడిపోవడం అన్నిటికన్న పెద్ద ట్రాజెడీ. ఈ వ్యవస్థ ఎప్పటికి మారుతుందో...'

ఇంకా అక్కడే నిలబడి ఆ ఉపన్యాసం వినడానికి భయమేసింది నాకు. గుంపుని దాటుకుని త్వరత్వరగా ఇవతలి కొచ్చేశాను.

'సమస్య పారడానికి ప్రయత్నించడం' దానికి పరిష్కారం కాజాలదు.'

బ్రేకుపేసినట్టు ఆగిపోయాను. అంతలో సర్దుకుని గబగబా అడుగులు వేశాను, ఆయినా ఆ వ్యక్తి గంభీరమైన కంఠస్వరం నాచెవిలో చొరబడక తప్పలేదు.

'చివాట్లుతిని, తన్నీళ్ళుకారి, సామాన్యుడు ఇలాగే బతక్కుండా చెయ్యడానికి వీళ్ళు చాలక అవతార పురుషులొకరు దిగేరు! ఏ రకం వైద్యానికీ బాధ తగ్గక విలవిల్లాడిపోయే రోగి ఇంత మత్తుమందు మింగినట్టు, మరో దిక్కు తోచని బాధితుడు మతాన్ని ఆశ్రయించడంలో ఆశ్చర్యం ఏమీలేదు. బుర్రా, బుద్ధీ ఉన్నాయన్ని చెప్పుకునే వందలాది మేధావులు ఈ భజన కూటమిలో చేరడం. అవగాహనా, సత్యశోధనా జీవితాశయంగల హేతువాదులెన్నిసార్లు రజువుకి రమ్మని ఆహ్వానించినా చీమకుట్టనట్టు ఊరుకుని ఏళ్ళతరబడిఇలాంటి వాళ్ళు ఇంకా ఇంకా వేళ్ళు దింపుకోడం జనతలోని జడత్వానికి ఇంకేం నిదర్శనం కావాలి! ఇంతకీ నేను చెప్పేదేమిటంటే...'

...తెలిసిందిగాని ఇక వినడానికి నాకు ఓపిక లేదు మహానుభావా... అనుకుంటూ ఆ ముక్కలు చెవిలో పడనంత దూరంగా తొలగిపోయాను. నా గురించి నేనే ఆలోచించుకోలేక చస్తున్నాను. ఇది ఎలా పరిష్కరించుకోవాలో బోధపడక పిచ్చెత్తినట్టు వీధి వీధీ తిరుగుతూ ఎలాగో రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతున్నాను.

కన్నుమూసినా కన్ను తెరచినా నన్ను కలవరపెట్టేది సామాజిక స్పృహాకాదు, సర్వజన సంక్షేమమూకాదు. విమలని ఒంటరిగా కలుసుకోడం ఎలా?

నేనేకాక నన్నూ ఈ అమ్మాయితో ఎం ఇష్టపడుతోందని తను పంపిన ఉత్తరమే దాఖలా. 'రాజూ, ప్రేమతో రాసిన నీ లేఖని నా మనసు ఎన్నివేల ముద్దులు పెట్టుకుందో నీకెలా చెప్పను! అయినా ఓ పడుచు పిల్లని అంతలా వెర్రెక్కించే గడుసుదనం తగునా నీకు? నా అదృష్టం బాగుండి సరాసరి ఆ లేఖ నా చేతిలో పడిందిగాని, కాస్త అటూ, ఇటూ అయితే ఎంతగా కొంప మునిగిపోయిఉండునో నువ్వు ఊహించలేవు. ఆడపిల్లని అసహాయురాలిని. ఎన్ని శక్తులుంటేనేం మే మెప్పుడూ బందీలమే. ధనదాహంగల మా నాన్నగారు గాని నేనంటే ఎంతమాత్రం గిట్టని మా పిన్ని గాని మన పెళ్ళికి ఏ మాత్రం అనుమతించరు

ఉంటారు, మహానుభావులు!

పోనీ తెగించి ఏ సందునైనా వచ్చి నిన్ను కలుసుకుందామంటే, కూర్చున్న మనిషిని లేచి నిలబడినా 'ఏం అక్కా లేచి నిలబడ్డావ్?' అని ఆరా తీస్తూ మా సవతి చెల్లెలు ఇరవై నాలుగు గంటల కాపలా ఒకటే. ఇల్లెప్పుడూ దాసదాసీజనంతో, మా పిన్ని బంధువుల్తో, కిటకిటలాడిపోతూ ఉంటుంది. సెకండ్ షో సినిమాకి ఎలాగూ పంపరుగాని వస్తుషోకయినా బయల్దేరదామంటే ఈ మధ్య వారానికిరెండు సార్లయినా మా ఇంట్లో నిత్య హాయిబాబా భజనలు పెడుతున్నారు...'

విమల మరచిపోయి రాసిందిగాని మేనే కలుసుకున్నదీ ఆ నిత్య హాయీ దయవల్లం.

ఇంతలా పిల్లా పెద్దా ఎగబడుతున్నారు ఈ భజన అంతర్గత మేమిటో చూద్దామని ఓ ఆదివారం నేనూ భజనకి హాజరయ్యాను. ఆ భజనలో ఆడవాళ్ళకంటె మొగాళ్ళు, ముఖ్యంగా మిసమిస మీసాలాడుతున్న యువకులూ, ఎక్కువ సంఖ్యలో ఎంతో ఉత్సాహంతో పాల్గొంటూంటే మొదట్లో తెల్లబోయాను.' ఆ ప్రసాదాలు పంచిపెడుతున్న అమ్మాయిని చూడు అన్నట్టు ఇంకా షేవింగ్ అయినా మొదలెట్టని కుర్రాళ్ళుసైతం పక్కవాళ్ళని గోకుతూ ఉంటే నేను చూశాను. అంతే బోర్లా పడిపోయాను. పూర్తిగా దిగిపోయాను. త్రికరణ శుద్ధిగా పిచ్చెక్కి పోయాను. ఈ జన మెందుకు? ఈ భజనెందుకు? ఇంకా తర్జన భర్జనలెందుకు? ఈ అమ్మాయినే ప్రసాదంగా స్వీకరించకపోతే నా ఈ జననమెందుకు?

అంతవరకూ సమయం దొరికితే చాలు బాబాగార్ని తిటిపోసే నేను మరి నోరెత్తలేదు సరికదా ఆదివారం ఎప్పుడొస్తుందాఅని ఆరు రోజులూ ఎదురు చూడడమే.

ఎమ్మెస్సీప్యాసై ఆరు నెలలై ఇంట్లోకూచున్నాను. ఉద్యోగంకోసం పెట్టిన ఏ దరఖాస్తుకూ సత్ఫలితం కనబడక నిరాశతో, నిస్పృహతో ఓ రకమైన శూన్యంసృష్టించుకుని గడుపుతున్నాను. గడచిన మూడునెలలైతే ఆ మాటే మరచి పోయాను, అంతగా నా మనసుని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తోంది విమల. వెధవ ఉద్యోగం ఎంతలో దొరకాలి. క్షేమంగా జేబులు కొట్టుకు బతికే పద్ధతులు దేశంలో ఎన్నిలేవు! అందమైన ఆడదానిచేత హాయి హాయి అనిపించడమే మగపుట్టుక సార్థకం. కడగంటి కటాక్షం కోసం కట్టకట్టుకుని కళ్ళమీద పడిపోయే యిందరు సుందరాంగులలో నన్ను మాత్రమే విమల ఎన్ను కున్నదనే ఒక్కమాట చాలదా? అంతకన్న దేవేంద్ర పదవి ఉందా! ఉన్నదా?

పార్కులో బెంచీమీద శరీరాన్ని చేరేశానే గాని మనసు ఎక్కడెక్కడో విహరిస్తోంది. ఆ చీటీ మడతని మరోసారి బుగ్గలకి మృదువుగా తాకి, వణికే వేళ్ళతో విప్పిచూసు కున్నాను.

...ఇన్నాళ్లూ పొరుగూర్లో హాస్టల్లోవుండి చదువుకుని ఎప్పుడోగాని ఇంటికి వచ్చేదాన్ని కాను. నా గ్రాడ్యుయేషన్ అయిపోడం కాదుగాని నాకష్టాలు ఆరంభమయ్యేయనుకుంటాను. నిజానికి మా అమ్మతాలూకు డబ్బుంటే మాత్రం నన్ను చదువించాలని ఎక్కడుంది? మా నాన్న మా పిన్నితో ఎంతగా పోట్లాడేవో ఇంటికి వచ్చిన వాళ్ళందరూ నా చదువు నీ అంగాన్ని పొగడ్డం మా పిన్ని భరించలేక

పోతుందమకుంటాను. మా చెల్లెలికి ఈ రెండూ లేకపోడం నా నేరం కాదుగా! ఏదో లోపం వున్న వారికి పన్ను కట్టబెట్టి తన ముచ్చటీర్చుకుందామని పిచ్చి తనపు ప్రయత్నం స్పష్టంగా తెలిసి పోతూనేవుంది. ఈ మధ్య ఆ ప్రయత్నాలు మరీ ఉధృతం చేస్తోంది. గట్టిగా చెప్పి వద్దంటే వాళ్ళు ఏమీ చేయలేరు. నాకు భయమేస్తోంది రాజా.. నన్నిలా రక్షించుకుంటావో... [illegible] అని మీ అమ్మా నాన్నకి [illegible]. మా ఇంట్లో వాళ్ళని గురించి మా నాన్న వివరంగానే చెబుతుంటే కొద్దిగా విన్నానుగాని పూర్తిగా వివరాలు తెలీవు. కట్నకానుకలతో వచ్చే ఏ పెద్ద సంబంధమో చేస్తారుగాని ఎలాగో అలా వదిలించుకోవాలని చూస్తున్న నాలాంటి దాన్ని మీ వాళ్ళు చేసుకోనిస్తారా? నువ్వు ఏమంటే అను... ఈ భజనకొచ్చే వాళ్ళమీద నాకేమంత మంచి అభిప్రాయం లేదునుమా రాజా!...'

'భజనకొచ్చేవాళ్ళు' అంటూ ఓ వర్గం కింద విభజన చేసి చూడడం నాకేం నచ్చలేదు. ఓ మనిషిలో ఉండేటంత మాత్రావతులు యకానులూ, అర్థురాయుళ్ళూ, పావలాయి, పదిపైసల బిళ్ళలూ, ఐదుపైసల నాణేలూ ఓదానిలో ఒకటి కలిసిపోవు. దేని విలువ దానిదే. ఎవరి అభిప్రాయం వాళ్ళం. పేరుకు భజనేగాని ఎవరి పనిమీద వాళ్ళుంటారు. భక్తి వల్ల ఎవరయినా, ఏదయినా కొల్లగొట్టుకుందామని సరదా పడితే దానికి అనల్లైన ధ్యానానికి ఏకాంతం తప్ప కుదరదు. ఎంత క్రమశిక్షణ పాటిస్తామని పెద్దలెందరు చెప్పినా అంత మందిలో జరిగేది ఒక ధ్యానం మాత్రమే. భక్తి శ్రద్ధ చేతుల్లో చిడతలు వాయించవచ్చు. గొంతు చించుకుని పాటలలో పాల్గొనవచ్చు. [illegible] అనుకుని [illegible].

'ఇవన్నీ అంతగా ఎందుకు [illegible] వీలయినంత తొందర్లో మనం [illegible] ఏదో ఒకటి బయటపడేదాకా [illegible] చేతులా జీవితం నాశనం చేసుకున్న [illegible] మవుతాం. కలుసుకునే సమయం, స్థలం ఓ కాగితం మీద వ్రాసి ఈ ఆదివారం వచ్చినప్పుడు నాకు అందజెయ్యి. అంతవరకు మంచి ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ ఏమీరాయకు. మన చూపులు మా చెల్లి పసిగడుతుందేమో అని కొంచెం అనుమానంగా వుంది. ఈ నాలుగు ముక్కలూరాసి వీటిని చేర్చటానికి నేనెంతగా శ్రమించవలసి వచ్చిందో చెప్పినా నమ్మవు- సి విమల.

ఇప్పటికి ఈ ఉత్తరం ఎన్ని వందలసార్లు చదివేనో. చీకటి పడిపోతుంది. మరోమారు చదువుకుందామన్నా అక్షరాలు కనిపడవు. అక్కరలేదు. అందులో ప్రతి అక్షరం ఎప్పుడో నాకు కంఠతా వచ్చేసింది. అయినా ఏ అక్షరాలు మాత్రం ప్రేమకు భాష్యం చెప్పగలవు! అనుభవజ్ఞులకే ఆ గుండె చప్పుడు వినబడేది.

కొంతసేపటికి మళ్ళీ ఈ లోకంలో పడాను. అది నాకు చేరి మూడు రోజులయినా యెన్నో యుగాలు గడిచినట్టుంది. తెల్లారితే ఆదివారం. ఇక గడువు ఆట్టేలేదు. ఇలాంటి వాటికి ఇక పరిష్కారాలు అరతూ వేరే ఏమీ వుండవు. ఎవరిమటుకువారు నిర్ణయించుకో వలసిందే. విమల వేసిన అంచనా కరెక్టే. ఇలా ఆఖరి పరీక్ష వ్రాశానోలేదో మా వాళ్ళు నాకు సంబంధాలు మాట్లాడుతూనే వున్నారు. ఉద్యోగం సంపాదించుకోనని ఎలాగో అతి కష్టంమీద ఒప్పించాను. ప్రస్తుత వివాహ వ్యవస్థలో వున్నై కట్నం, పెళ్ళిళ్ళు కొనడం. ఈ రెండు విషయాల్లో మాత్రమే వరుడికి పెద్దలు స్వతంత్రం ఇచ్చారు. పిల్ల ఎన్నికగాని తదితర విషయాలన్నీగాని పెద్దలే నిర్ణయించుకుంటారు. వేడుకలు పెద్దలవి. ఏడుపులు పిల్లలవి! అది మా ఊళ్ళో కాదు కాబట్టి స్టేజి ఎక్కి ఎన్ని గంటలయినా పెద్దల జులుం గురించి ఉపన్యసించే వాణ్ణిగాని మా నాన్న ఎదుట పడితే చెప్పటానికినా నోరు పెగలదు. ఇంటికి పెద్దకొడుకునై తర్వాత ఓ పుంజీడు కొలీలు మా ఇంట్లో చేరడంచేతా, నా చదువు చాలా వరకు వై ఊళ్ళలోనే సాగటంచేత నాన్న దగ్గరేకాదు, అమ్మదగ్గర సహా తగినంత చనువు లేదువాకు. పుట్టింటినుంచి ఆస్తి తేపడంచేత ఇంట్లో [illegible] పై వాళ్ళ దృష్టిలో కూడా మా అమ్మ ఓ దేవతా విగ్రహంలా చలామణీ అవడం ఇంకో దురదృష్టం. మిగిలిన వాళ్ళు [illegible]! అక్కడ చనువు పోవడంచేత సరియైన ప్రేరణయినా ఎవరూ లేరు. ఇంకెవరితో చెప్పుకోను నా మనసులో మాట. ఎవరు తీరుస్తారు!

ఎవరూ తీర్చరు. విమలకి ఇరవై రెండు. నాకు ఇరవై ఆరు. ఈ వయస్సులు గలమేము 'బాబ్బాబూ మమ్మల్ని ఓ ఇంటి వాళ్ళని చేసి పుణ్యం కట్టుకోరూ!' అని అదేదో తీరని సమస్యలా దేవురించటమే సిగ్గుచేటు. అది మేమే పరిష్కరించుకో గలం. మరో సమస్య ఎందుకైంది? పెద్దవాళ్ళకి ఏమాత్రం తెలిసినాసాగనివ్వరు. గనుక చెప్పకుండా చేసుకునే సాహసం లేదా? ఎందుకులేదు!

నా నుదుటను పట్టిన చెమట తుడుచుకున్నాను. ఈ నిర్ణయానికి ఇప్పుడు రాలేదు. ఎప్పుడో వచ్చేశాను. పొరుగూరు పారిపోయి పెళ్ళిచేసుకు వచ్చేస్తాం. అంతే. అది సాధ్యపడే విషయం విమలతో ముఖాముఖి ఆలోచించాలి. తిరుగులేని పథకం ఒకటి ఆలోచించుకునే ఉన్నాము. ఇక మేమిద్దరం కలుసుకుని ఫైనలైజు చేసుకోడమే మిగిలివుంది. అంతే ఇప్పుడు నాకు ఎదురయిన సమస్య వీలయినంత తొందర్లో విమలని కలుసుకోడం. ఎలా? ఎంత ఆలోచించినా తోచలేదు. పొరుగూరిలో చదివించిన పిల్లని ఇల్లు కదలకుండా కట్టుదిట్టం చేస్తున్నారు. ఏట్టి పరిస్థితిలోను వీధి గుమ్మం దిగనివ్వలేదు. ఈ ఆపద దాటడం ఎలా?

సమయానికి ఏ ఆలోచనా తట్టనందుకు విసుక్కుంటూ పార్కుమించి బయటపడి మా ఇంటిముఖం పట్టేను. అదే దారిగవర్ణరింగ్ రూమ్ దాటి వెళ్ళక తప్పలేదు. ఉపన్యాసం చరమాంకంలో పడినట్లుంది.

'అందుచేత సోదరులారా! మీరు ఇంటికి వెళ్ళాక నిశ్శబ్దంగా ఉన్నాక మీ మటుకు మీరే ఆలోచించుకోండి. మనసు ఇంకా గట్టిపడని వదిపడితే అది నమ్మేనే దుర్బల హృదయులకి ఈ మూఢభక్తి ఓ గొడుగు. లొసుగున్న ఆశీవర్గకి, వ్యాపారసులకి మీరంతా దేవుడని కొలిచే ఆ మహానుభావుడు ఓ మెజీషియన్ మాత్రమే. సాటి మనిషికాక పుట్టనో, చెట్టునో, రాతినో, రప్పనో నమ్ముతున్న పిచ్చిప్రజల బ్రతుకుని ఆతను చేసిందేమిటి? మరింత బూడిదపాలు తప్ప. ఇంతెందుకు ఊరూరా జరిగే ఈ భజన పార్టీలే చూడండి. అందులో అందరూ డబ్బున్నవాళ్ళే తప్ప అతి సామాన్యులు మచ్చుకయినా దొర

కదు. ఎందుచేత? బీదా బిక్కీ చేసేది ఒకేఒక భజన. ఆకలి భజన! దానికే వాళ్ళకి అహర్నిశలూ చాలవు...'

బీదా బిక్కీ గురించి ఆలోచించే అవకాశం లేదు. ఇప్పుడు నాకు భజన అనగానే మాత్రం మా ఊళ్ళో పెద్ద బజారు మధ్యలో మార్వాడీ మేడమీద హాలులో జరుగుతున్న బాబా సమితి గుర్తొచ్చింది. అందులో ప్రారంభం ఇదే. అమ్మ కెన్నాళ్ళనుంచో వాణిశ్రీ, 'కృష్ణవేణి'లో పెట్టుకున్న నెక్లెస్ లాంటిది చేయించుకోవాలని వుందట. ఎంత మంది నగల వర్తకుల క్యాటలాగులు తెప్పించినా ఆ డిజైన్లో సరిపోయినట్టివక మనసు తృప్తిపడలేదట. 'ఎవరో పార్సీ ఆవిడటండీ ఆ వేళ భజన కొచ్చింది, అదే నెక్లెసు నేరు. ఆశ్చర్యంతో రెప్ప వాల్చకుండా ఆమె మెడ వైపు చూస్తుంటే తీసి చేతిలో పెట్టింది. 'ఓ రోజు వుంచుకుని ఇచ్చెయ్యండి.' అంటూ హాండ్‌బ్యాగ్ విప్పి ఎప్పుడూ ముక్కూ మొహం ఎరగనిదాన్ని నా చేతిలో పెట్టింది! కంసాలికి చూపించి నమూనా తీయించి ఆవిడకిమ్మన్నాడు ఇచ్చేశాను.' కొత్తదాన్ని నా మీద మీకు అవ నమ్మకం కలగలేదా! ఇంత ఖరీదయినది చేతిలో పెట్టేరు' అంటే నవ్వుతూ బాబాగారి ఫోటో చూపించి భక్తితో నమస్కరించింది. చెబితే మీరు నమ్మరు మళ్ళీ ఎప్పుడూ ఆ పార్సీ ఆవిడ్ని నేనే కాదు సమితిలో ఎవరూ చూడలేదు. ప్రత్యేకం నా కోసం వచ్చినట్టుంది. ఇదంతా ఈ భక్తురాలిమీద బాబాగారి అనుగ్రహమే అంటే ఏమంటారు? వేరే రుజువెందుకు?' అంటుంది.

అమ్మదాకా ఎందుకు? సమితి కార్యకలాపాల్లో ఇప్పుడు నేనూ చాలా చురుగ్గా పాల్గొంటున్నాను కాబట్టి చాలా విషయాలు పరిశీలించాను. భజన అనేది ఓ గంట మాత్రమే వుంటుందిగాని దాని ముందూ వెనకా తతంగం చాలా వుంటుంది. 'స్టోర్సులోకి సూజీ వచ్చిందో లేదో' లోగట్టు మొదలు 'మా ఆఖరమ్మాయికి మీ పెద్దకొడుకుని ఇష్టపడేదేమో ఓ సారి కదిపి చూడకూడదటే?' వరకూ ఆ మెట్లమీద ఆడాళ్ళ చర్చలు జరిగిపోతాయి. సమితి హాలుని ఆనుకుని వున్న డాబా మీద మొగాళ్ళగోష్ఠి కార్యక్రమాలు సరేసరి 'హాస్పిటల్ బిల్డింగ్ కంట్రాక్టు నాకే దక్కాలంటే ఎగ్జిక్యూటివ్ ఇంజనీరు పెళ్ళానికి ఎన్ని ఫారెన్ నైలెక్స్ చీరెలు తీసుకెళ్ళాలంటావ్?' 'మంచి ఫారెన్‌మందు నోట్లో పడక ఈ మధ్య నాలిక బెరడు కట్టినట్టు అయి పోయిందోయ్.' విజిలెన్స్ ఆఫీసరు దగ్గర నిలవ ఉంటిటగా ఎలా ఇస్తాడో?' ఇలాంటివి ఎన్నయినా జరిగిపోతాయి. ఎందుకు చెప్పేనంటే ఆ మేడమీద ఎవరేం కోరుకుంటే అది అయిపోయి తీరుతుందట. శ్రీవారి కరుణా కటాక్షముల మహత్యం అంతటిదట! 'రుజువో రుజువో' అంటూ ఏదో శాస్త్రజ్ఞుల కమిటీ అట. ఎందుకో తెగ గింజుకుంటోందిట భక్తుల మనస్సే రుజువూ సాక్ష్యమూను. అయినా ఇలాంటివి ఎవరికి వారికి అనుభవం అవాలి. అంతే బాబాగారి పేరు తలిస్తే డబ్బు పుడుతుంది. కలవు దొరుకుతుంది. రైలు అందుతుంది. రైల్లో జాగా దొరుకుతుంది. కలలో ఊహించనివి కూడా చక చక జరిగి పోతాయి. పాషండ మతస్థులు నమ్మితే ఎవరిక్కావాలి, నమ్మకపోతే ఎవరిక్కావాలి.' అంటుంది భక్త హృదయం.

ఏ దిక్కూ తోచని ఆ చీకటివేళ ఎందుకో భగవాన్ శ్రీశ్రీశ్రీ సత్య హాయీ బాబాగారినే నా మనసు పదే పదే తలచుకుంటోంది. 'హాయీరాం! హాయిగా ఉండడమే జీవితాశయమని బోధించే పరమ యోగివి. చీని చీనాంబరాలు తప్ప ధరించవు. బంగారు వాకిలిలో తప్ప దర్శనమివ్వవు. ఏనుగుచేత తప్ప పూల హారమైనా ధరించవు. అలవోకగా చూస్తూ తూగుటుయ్యాలలో తప్ప సేవచేయించుకోవు. ఇవన్నీ, ఈ భోగాలన్నీ నీకు కావాలనా? అబ్బే, ఎంతమాట! నిన్ను కొలిచే జనావళికి హాయిగొల్పుదామనే కదా! నీ అష్టోత్తరనామ పూజావళీ, నువ్వు అచ్చువేసే వివిధ భాషల్లో ప్రచారమూ వారాంగనల్లాంటి ఇంగ్లీషు వారపత్రికల్లో నీ ప్రశంసా, ఇవికాక ఏడాదికి ఒకసైన నీ మహిమలు వెదజల్లే ఇంగ్లీషు పుస్తకమూ—ఇదంతా నీ ఏర్పాటే అని నాస్తికులు ప్రచారం చెయ్యవచ్చు. మేం నమ్మగలమా? ఇదంతా నీ భక్తుల హృదయాలలో ఆనందం కోసమే అని మాకు తెలీదా? అలాంటిది కొండమీద వెలసిన దేవుళ్ళనయినా సరిగా నమ్మని నేను, నీకు దాసుణ్ణయానే! ప్రేమయినా పరమధ్యేయం లేదని బోధించావు. అది నమ్మిన నీ శిష్య పరమాణువు చీకట్లో చిక్కుకున్నాడు. ఎలా దరి చేరుస్తావో ఏమిటో...!

అయ్యా, మీరు చెబితే నమ్మరు. అప్పుడే ఆ క్షణంలోనే తటుక్కున నాలో జ్ఞానోదయం అయింది. ఎక్కడ కలుసుకోవాలో, బాబాగారి గురించి ఆలోచిస్తుంటే, చటుక్కున తోచింది. తెల్లవారు ఝామున భక్తులందరూ నగర సంకీర్తన చెయ్యమని శ్రీవారి ఆదేశం. అందులో అంతర్యం ఇన్నాళ్ళకిగాని ఈ మొద్దు మొహానికి తెలిసి రాలేదు. ఆ వేళప్పుడు—కనీసం వారానికి ఓ రోజు అయినా సరే—నమ్ముకున్న పెద్దలందర్నీ మద్దెళ్ళూ, హార్మోనీలూ పట్టుకుని వీధి వీధీ పావనం చేస్తారు. ఆ నాలుగ్గంటల వేళ తుపాకివేసి కాల్చినా పిల్లపిశాచాలు లేవవు. రాత్రుళ్ళు నిద్ర పట్టదు గనక ప్రేయసీ ప్రియులకి లేవడం కష్టమేగాని అవసరమైనపుడు అలారం పెట్టుకు లేవలేకపోదామా! మా దారి ఎంత సుగమం చేశావు మహానుభావా! ఎంత పెద్ద ఫాదోకాంచే నీ రుణం తీరదు తండ్రీ!

ఇక చెప్పేదేముంది. పరమభక్తులైన మా జననీజనకులు నగర సంకీర్తనం చేసే పవిత్ర బ్రహ్మముహూర్తములో గుట్టుగా కలుసుకున్నాం. కట్టుదిట్టంగా ఆలోచించుకున్నాం. తిరపతిలో పెళ్ళాడి అక్కణ్ణుంచి బాబా దగ్గరకెళ్ళొస్తే పెద్దలు ఏమీ అనరు గదా అని ఓ ధీమా. బాబా మంత్రించి ఓ ఫారెన్ రిస్టువాచి గాని, ఓ రత్నాలహారంగాని ఇవ్వకపోతారా అని చిన్న ఆశ!

● ఒకడు (రేడియో షాపు ఆయనతో):— ఏమండీ మా రేడియోలో విజయవాడ రావడం లేదండి. షాపుఅతను:— మీ రేడియోలోకి ఎలా వస్తుందండి? విజయవాడ కృష్ణాజిల్లాలో ఉంది.

● ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు ఒక సినిమాహాల్లో ప్రక్క ప్రక్క సీట్లలో కూర్చొని ఒక ఆవిడ:— (మరో ఆవిడతో) మీ వారు ఏం చేస్తూ ఉంటారండీ?

రెండవ ఆవిడ:— ఈపాటికి వంటచేసి, నాకోసం ఎదురు చూస్తూ ఉంటారు.

—కొల్లూరి సూర్యనారాయణమూర్తి
అమలాపురం.